

Az arborétumba

mindig egyedül jártam
gondolatban sokszor
odapróbáltalak
mostanában
a kedvenc platánom alá
a fényzuhanyba
amikor tényleg ott voltál velem
lassan lebomló megjegyzéseiddel
teleszemetelted a fák alját
s radioaktív nevetésed
megtapadt a leveleken

Biciklistérkép

készségesen elénk kiterül
a város nagykockás füzete
tűnődünk mit rajzoljunk bele

fürtökben magányos emberek
csomózunk virtuóz hurkokat
beszűkült intimterük köré

egyre semmitmondóbb zajosabb
utakat ha megszakítanak
néma kereszteződéseink

váratlan döccenők ritmusa
megformálatlan nyelvet tanít
amit csak mi ketten ismerünk
Lehet

Miután
veled vagyok mindig
megéhezem máskor
három tojásból
hagyok most ötöt
sütöttem de nem
lett elég talán

felfelé tekerve
jött az éhség fent
a Széchenyi-kilátónál
alattunk egész
Budapest esetleg kiderül
feltöltött pár
közös képből mi
néha együtt
biciklizünk de
a városból nem
láttunk semmit
csak a fák tavasz
óta megnőtt
koronáját talán
ebben éheztem
meg a nagy
tekerésben a múlt-
kor csak a Mar-
git-szigetig
jutottunk utána
mégis úgy
eltüntettem
két tábla fehér
csokit csokipapírt is
hozzáharapva csupán
ezért gondolom
mégis veled
lehet össze-
függésben